

Andet end at holde paa de doctrinaire Anskuelser, de engang have fattet. Dersom man har fattet denne Mening, vil man ingen Bei komme; men dersom man seer hen til, hvad der virkelig er den almindelige Mening mellem Ingenieurerne i de Lande, hvor denne Videnskab gaaer i Opblomst for Udviklingen — franske, belgiske, hollandske og hannoveranske Ingenieurer skal jeg tillade mig at anføre —, skulde jeg være meget feil underrettet, om man ikke overalt er kommen til det Resultat, at saafremt man vil have letbyggede Baner, maa man nøies med mindre Hurtighed og mindre Belastning. Dette er saa simpelt, at man ikke behøver at gaae videre ind derpaa. Som Følge deraf ere disse Ingenieurer forlængst komne til det Resultat, at man skal bygge lette Sidebaner, men ikke saadanne lette Baner, om hvilke man formener, at de engang i Tiden vilde udvikle sig til at have en stor Trafik. Derfor bør man heller ikke bygge Silkeborgbanen let, naar man mener, at den engang vil faae Betydning for Trafiken tværs over Øyland. Jeg erkjender, at den høitærede Indenrigsminister har søgt at raade Bod paa de Ulemper, som deraf kunde flyde, ved at tilveiebringe en mindre Stigning, end man ellers tillader sig paa lette Baner; men den høitærede Minister har ikke sørget for, at Krumningsforholdene ikke blive saaledes, at man, naar man engang skal bygge Banen om igjen, vil komme til at gjøre meget store Arbejder forfra.

Jeg skal endnu berøre et Par Bemærkninger, som kom fra det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Frederiksen). Et Beviis paa, at det er rigtigt, at man i Almindelighed ikke er bange for at bygge smalsporede Baner, ligger netop i, hvad den ærede Folkethingsmand anførte, at Sidebanerne i Sverrig ere byggede lette, men han sagde ikke, at de svenske Ingenieurer vare komne til det Resultat, at man burde bygge Hovedbanerne smalsporede. (Frederiksen: Jo, de ere!) Jeg troer det ikke, idetmindste vil jeg ikke troe det, førend jeg seer det. Hvad de norske Baner angaaer, troer jeg dog, om jeg ikke er feil underrettet — jeg giver mig ikke ud for Ingenieur —, at vide, at det, at Banerne i Norge ere smalsporede, ganske sim-

pelt er af Hensyn til de berørende Forhold; man har været nødt dertil, fordi man ikke uden store Bekostninger kunde undgaae stærke Krumninger, men Grunden dertil er ikke den, at smalsporede Baner i og for sig ere ansete for at være bedre eller at foretrække for andre.

Til Slutning skal jeg kun gjøre een Bemærkning endnu i Anledning af, hvad der i en anden Retning er fremkommen fra det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgtreds (Sylv. Sjørgensen). Han sagde: Vi have ikke Raad til ikke at bygge videre; saaledes som Sagen nu staaer, kunne vi ikke faae nogen taalelig Forrentning af vore Jernbaner, men den kommer nok. Ja, den kommer nok, jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem deri; jeg har ogsaa en høi Grad af Partisthed for Jernbaner og mener, at vi ikke skulle vente med at anlægge Baner, til de directe betale sig; jeg ønsker dem fremmede saa meget som muligt, men jeg bilder mig ikke ind, at blot fordi vi forhaste os med at bygge den ene Jernbane efter den anden, kommer Forrentningen. Jeg frygter for, at det vil gaae den ærede Folkethingsmand, som det gik Konen i Eventyret, da hun gik paa Bjergene med sine Øste og en af dem trillede for hende ned i Afgrunden, hvorpaa hun for at faae den sendte den ene efter den anden af sine Øste ned efter den. Jeg er bange for, at det vilde gaae den ærede Folkethingsmand med sine Forrentninger, accurat som det gik denne Kone. Nei, naar man har nogen Tro til Jernbanerne, saa har man ogsaa Mod til at vente, til det rette Dieblif kommer, og spørger man saa: Naar kommer det rette Dieblif til at udvide Anlægget og forsøge Leddene af Jernbanenettet, saa siger jeg, at dette er afhængigt af den materielle Udvikling, hvori Landet overhovedet er. Man skal vel vogte sig for at forhaste sig dermed, naar man ikke netop lever i et Land, der har overordenlig rige Pengemidler, men hvor Alt, hvad der behøves til Anstæffelsen af et saadant kostbart Anlæg, skal staffles tilveie. Saalange man ikke har dette, udkræves der Forsigtighed, og jeg troer, at man af en saadan Forsigtighed gjør vel i at betænke sig to Gange, inden man stemmer for denne Lov i dens Heelhed. Jeg troer endvidere, at af den samme Forsig-